

คำค้น
ของ
นิเวศ
(เอสุร)
ดินน้ำอื่น 4

무현의 밤

Kitti B. 110a

Wynn Chan 陳婉欣

คำนำ

เรื่องราวของเหล่ามือปราบวิญญาณ นักล่าสูร และคนธรรมดาที่จุ่ เนตรสัมผัสวิญญาณก็ตื่นขึ้นได้ดำเนินมาจนใกล้จะถึงจุดสิ้นสุดแล้ว

ก่อนหน้านี้ 'คิมมูฮีน' ได้เปิดเผยว่าเขาคือหัวหน้าทีมศูนย์และได้ใช้สิทธิ์ในการจำกัดอำนาจของประธานสมาพันธ์ อีกทั้งยังได้รู้ถึงจุดประสงค์ในการกระทำของอีกฝ่ายและรับรู้ถึงความน่าเฟะภายในสมาพันธ์มือปราบวิญญาณ โดยมูฮีนและ 'ซอชิงจู' ต้องร่วมกันตามหาหลักฐานเพื่อเอาผิดประธานสมาพันธ์ให้ได้ก่อนที่การพิจารณาคดีจะเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ

ทั้งสองต้องเดินทางไปชำระวิญญาณสูรตามเส้นทางการเคลื่อนไหวของประธานสมาพันธ์ นอกจากจะได้เบาะแสสำคัญที่นำไปสู่หลักฐานแล้ว การเดินทางครั้งนี้ยังได้นำไปสู่ต้นตอของคำสาปที่ส่งต่อมารุ่นสู่รุ่นของตระกูลซอด้วย สุดท้ายแล้วเรื่องราวทั้งหลายจะคลี่คลายลงได้อย่างไร คงต้องไปติดตามต่อใน 'คำคืนของนักล่า (อสูร) คิมมูฮีน' เล่มสุดท้ายนี้นั่นล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ยอนโฮ

ชายหนุ่มที่ก่อนหน้านี้ถูกเรียกว่า 'โคควางชิก' เขาคือนักล่าอสูรที่สังกัดอยู่ในทีมตรวจสอบลับของสมาพันธ์มือปราบวิญญาณ มีความสามารถพิเศษในการเรียกอสูร แม้ภายนอกจะดูอ่อนต่อโลก แต่เบื้องหลังกลับซ่อนความทรงจำอันแสนเจ็บปวดที่คาดไม่ถึงเอาไว้

* ซอชิงอี

พี่สาวของซอชิงจูที่จากไปก่อนวัยอันควรเพราะคำสาปที่ทำให้มีอายุขัยสั้น เป็นเพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกันกับคิมมูฮย็อน และเป็นคนที่มีคิมมูฮย็อนรู้สึกติดค้างจากความรู้สึกผิดที่ยังรบกวนจิตใจ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับบาดแผลทางใจในวัยเด็ก

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

19

คืนสุดท้าย

มุฮัมมัดกับซิงจูพบยอดเขาแห่งนี้โดยบังเอิญ ตลอดช่วงเวลานึ่งสัปดาห์ที่แสนวุ่นวาย พวกเขาสำรวจสถานที่ที่พอจะมีความเป็นไปได้จนครบหมดทุกที่แล้ว และนั่นก็ทำให้พวกเขาได้เจอกับอสุรทั้งหมดสี่ตน ดังนั้นตอนนี้ก็เท่ากับว่าการหาหลักฐานแวดล้อมของพวกเขาได้ลุล่วงไปประมาณหนึ่งแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นหลักฐานทั้งหมดที่มีในตอนนี้นี้ก็ยังไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าประธานสมาพันธ์คือผู้กระทำความผิด เพราะเพียงแค่ให้การว่าตัวเองตระเวนไปตามสถานที่ต่างๆ เพื่อหาข้อมูลเรื่องอสุร พวกเขาก็หมดหนทางที่จะตั้งประธานสมาพันธ์ให้จนมุมแล้ว และอีกอย่างในสายตาของคณะกรรมการพิจารณาคดี ความทรงจำที่ซึ่งจุ่มองเห็นก็คงไม่ได้น่าเชื่อถือมากขนาดนั้น

ทว่าการที่หลักฐานยังไม่เพียงพอก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาคิดจะยอมแพ้สถานที่ที่พวกเขามุ่งหน้ามาคราวนี้คือภูเขาคะเยรยง ซึ่งเป็นสถานที่ที่ประธานสมาพันธ์เคลื่อนไหวเป็นที่สุดท้าย และยังเป็นสถานที่ที่อีกฝ่ายเป็นผู้ถือครองปกติแล้วพื้นที่ส่วนหนึ่งของที่มีแค่ประธานสมาพันธ์เท่านั้นที่สามารถเข้าออกได้ แต่เนื่องจากสถานการณ์ในตอนนี้เป็นสถานการณ์พิเศษ พวกเขาจึงสามารถเข้าออกได้เช่นกัน

หลังจากมาถึงพวกเขาก็เดินลัดเลาะผ่านทางเดินที่วุ่นวายซึ่งมีผู้คนมากมายเพื่อมุ่งหน้าสู่ทางขึ้นเขาที่ร้างผู้คน เสียงที่ได้ยินตอนนี้มีเพียงเสียงลมที่พัดแว่วมาให้ได้ยินจากที่โหนสลักแห่งและเสียงใบไม้เสียดสีกันที่ฟังดูคล้าย

เสียงฝนพรำ เมฆฝนครึ้มคลุมไปทั่วผืนฟ้าเนื่องจากฤดูมรสุมกำลังจะมาถึง ในอีกไม่ช้า แม้จะดูเหมือนว่าอีกเดี๋ยวฝนน่าจะเทลงมา แต่โชคดีที่พยากรณ์อากาศบอกไว้ว่ามันจะเริ่มตกตั้งแต่ช่วงเย็นของวันพຸ່ງนี้

มูฮินก้าวเดินอย่างคล่องแคล่วโดยไม่ดูแผนที่ หลังเดินไปตามเส้นทาง ขึ้นเขาอยู่พักหนึ่ง รู้ตัวอีกทีฟ้าก็มืดสนิทแล้ว ระยะเวลาที่ซึ่งงูกำลังทิ้งกับประสาธสัมผัสของพวกมือปราบวิญญาณอยู่นั้น สิ่งที่น่าทึ่งตรงหน้าเขาเป็นสิ่งที่สุดท้ายก็คือยอดเขาที่อยู่เบื้องหน้า

"ใหญ่ชะมัด..."

แม้มันจะดูไม่ต่างจากทิวทัศน์ทั่วไปหากมองด้วยตาเปล่า แต่สำหรับคนที่เนตรสัมผัสวิญญาณตื้นขึ้นนั้นสิ่งที่มองเห็นคือเขตอาคมขนาดยักษ์ที่สร้างขึ้นจากพลังวิญญาณที่โอบล้อมรอบยอดเขาไว้ด้วยม่านโปร่งใส มันเปรียบเหมือนกำแพงที่มีไว้เพื่อกีดกันบุคคลภายนอกราวกับมีบางสิ่งถูกซ่อนอยู่ภายใน

"เพิ่งเคยเห็นเขตอาคมใหญ่ขนาดนี้เป็นครั้งแรกครับ"

เขาเคยเห็นเขตอาคมที่มูฮินทางอยู่หลายครั้ง แต่เขตอาคมตรงหน้านี้มีขนาดต่างไปจากเขตอาคมที่เคยเห็นมาอย่างสิ้นเชิง แม้จะลองแหงนหน้าขึ้นมอง แต่ก็ยังไม่เห็นยอดบนสุด และถ้าจะเดินรอบเขตอาคมนี้คงต้องใช้เวลามากกว่าครึ่งวัน

"นั่นสิ พี่เองก็เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกเหมือนกัน"

มูฮินพยักหน้าพลาจตอบด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ทั้งที่ปากกำลังพูดแบบนั้น แต่สีหน้ากลับไม่ได้ดูตกใจเลยสักนิด เขาเพียงแค่มุมปากเหมือนพอจะคาดเดาเอาไว้ได้อยู่แล้ว

"ทำอะไรแบบนี้ได้ก็ยิ่งถือว่าพอมีมุมให้น่านับถือบ้างละนะ"

แม้ประโยคนั้นจะไม่มีประธาน แต่ซึ่งงูก็พอจะเดาได้ว่ามูฮินกำลังพูดถึงใคร ซึ่งก็น่าจะหมายถึงประธานสมาพันธ์ที่ก่อความผิดใหญ่โตอย่างไร้ยางอาย

"อสุรน่าจะอยู่ข้างในนี้ ประธานสมาพันธ์คงกางเขตอาคมเพื่อซ่อนมันไว้"

มันเป็นเพียงการคาดเดา แต่ก็มีความเป็นไปได้สูงมาก ทว่าสิ่งที่น่าตก

ก็คือการที่ประธานสมาพันธ์เรียกที่แห่งนี้ว่า 'ที่ดินที่มถือครอง' ในความทรงจำของซึ่งจุ

"เราสามารถทางเขตอาคมในที่ดินของสมาพันธ์ได้ตามอำเภอใจหรือครับ"

"เรื่องการทางเขตอาคมน่ะไม่มีปัญหาอะไรหรอก ต่อให้ที่นี้จะถือครองโดยสมาพันธ์ แต่สุดท้ายแล้วคนที่ทำหน้าที่จัดการดูแลก็คือประธานสมาพันธ์อยู่ดี แต่อ้างว่าทางเขตอาคมไว้เพื่อป้องกันคนภายนอกก็จบเรื่องแล้ว"

มันเป็นคำพูดที่เหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่ค่อยเข้าใจ ต่อให้เข้าใจอยู่บ้างแต่ซึ่งจุก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมประธานสมาพันธ์ถึงได้ทำตัวเหมือนมั่นใจและเชื่อมั่นในเขตอาคมของตัวเองเสียเหลือเกิน

"แต่ถึงยังไงพอพระอาทิตย์ขึ้นเขตอาคมก็ต้องสลายไปอยู่แล้วนี่ครับ ปกติพวกอสูรก็ออกมาตอนกลางวันได้ด้วยเหมือนกัน แบบนั้นก็เท่ากับว่าพอถึงตอนเช้าพวกมันก็จะออกมาได้ไม่ใช่หรือครับ"

ในช่วงเวลาที่พระจันทร์อยู่บนฟ้ากระแสพลังวิญญาณจะหนาแน่นมากจนพลังหยินและพลังหยางแข็งแกร่งขึ้น หากจะพูดในทางกลับกัน ในช่วงเวลาที่พระอาทิตย์ขึ้นพลังหยินและพลังหยางก็จะอ่อนแอลง เพราะแบบนี้แล้วต่อให้ทางเขตอาคมไว้อย่างมั่นคงแค่ไหน เมื่อถึงเวลารุ่งสางพลังของมันย่อมสลายไปอย่างแน่นอน

พอคิดได้แบบนี้ซึ่งจุก็คิดว่าถอยกลับกันก่อนแล้วค่อยมาใหม่ตอนพระอาทิตย์ขึ้นน่าจะดีกว่า เพราะถึงอย่างไรอสูรก็ปรากฏออกมาในช่วงเวลากลางวันอยู่แล้ว มีหน้าที่ที่นี้ไม่มีใครอยู่เพราะเป็นพื้นที่ส่วนบุคคล ถ้าอย่างนั้นก็อาจจะเข้าไปสำรวจข้างในตอนที่เขตอาคมสลายไปแล้ว ถ้าพบว่ามีอสูรปรากฏในพื้นที่ที่มีแค่ประธานสมาพันธ์เท่านั้นที่สามารถเข้าออกได้ มันก็จะกลายเป็นหลักฐานที่บ่งชี้ว่าประธานสมาพันธ์คือผู้กระทำความผิด

"ไม่หรอก เขตอาคมระดับนี้นะ ต่อให้ฟ้าสว่างก็ไม่สลายไปหรอก"

ทว่ามุฮินกลับส่ายหน้าพร้อมตอบอย่างมั่นใจ หลังวางมือทาบลงบนม่านเขตอาคม มุฮินก็อธิบายให้ฟังต่ออย่างใจเย็น

"ปกติแล้วพลังของเขตอาคมจะหายไปเมื่อถึงเวลากลางวัน แต่ถึงอย่างนั้น

ก็มีเขตอาคมบางประเภทที่ไม่ได้เป็นแบบนั้น เพราะในกรณีที่ต้องทำภารกิจที่ใช้เวลาหลายวันก็จำเป็นต้องกางเขตอาคมแบบที่สามารถคงอยู่ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง"

ตรงจุดที่ฝ่ามือของมูฮินสัมผัสมีแสงสีฟ้าของพลังวิญญาณส่องสว่างขึ้นมา มูฮินส่งพลังวิญญาณของตัวเองเข้าไปเพื่อตรวจสอบเขตอาคมก่อนที่ผนังโปร่งใสจะส่งเสียงอ้ออึงตอบกลับมา

"ถ้าเป็นเขตอาคมระดับนี้...น่าจะใช้เวลาเตรียมการมาประมาณหนึ่งเดือนได้"

"หนึ่งเดือนหรอครับ"

ปกติแล้วการเตรียมเขตอาคมอย่างมากที่สุดก็ใช้เวลาหนึ่งวันเต็ม แต่พอได้ยินมูฮินพูดว่าหนึ่งเดือน ซึ่งก็คิดว่าประธานสมาพันธ์น่าจะเตรียมการมาเป็นอย่างดี

"กว่าเขตอาคมจะเสื่อมพลังคงต้องใช้เวลาไม่นานพอๆ กับตอนที่ทางมันขึ้นมาอย่างรวดเร็วก็ต้องใช้เวลาราวๆ หนึ่งอาทิตย์"

"หนึ่งอาทิตย์..."

คำตอบคร่าวๆนี้ทำเอาซึงจูถึงกับอึ้งไป เพราะถึงแม้ว่าจะไม่ได้คาดหวังให้มันเสื่อมพลังลงในช่วงเวลาเพียงอดีตใจ แต่มันก็ใช้เวลานานกว่าที่ซึงจูคาดเอาไว้มาก

"ถ้าจะปลดเขตอาคมจากด้านในก็แค่ทำลายแกนกลางของเขตอาคมทิ้ง แต่ถ้าจะปลดเขตอาคมจากด้านนอกต้องเปะยันต์แต่ละจุดในทิศตรงข้ามเพื่อทำให้อาคมย้อนกลับ ซึ่งต้องใช้ยันต์และพลังวิญญาณในปริมาณเท่ากับตอนที่ทางเขตอาคมขึ้นมา แต่ก็นะ ต่อให้เป็นเจ้าของเขตอาคมเองก็ยังไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายเลย..."

แน่นอนว่าการปลดเขตอาคมที่ต้องใช้เวลากว่าหนึ่งเดือนให้เสร็จภายในระยะเวลาแค่หนึ่งอาทิตย์ก็เป็นเรื่องยากมากพออยู่แล้ว และปัญหานั้นก็อยู่ตรงที่พวกเขาเหลือเวลาก่อนถึงวันพิจารณาตัดสินอีกเพียงแค่วัน ยิ่งไปกว่านั้นนับตั้งแต่พรุ่งนี้ก็จะถึงช่วงมรสุม พลังหยินจะยิ่งแข็งแกร่งขึ้น และการจับอสุรก็จะยิ่งลำบากมากขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

"เราขอเลื่อนช่วงเวลาระหว่างรอบการพิจารณาคดีออกไปอีกไม่ได้หรอกครับ"

"เราสามารถขอความเห็นใจจากคณะกรรมการการพิจารณาคดีได้ แต่ต้องปล่อยตัวประธานสมาพันธ์ออกมาก่อน ซึ่งคนคนนั้นสามารถเก็บซ่อนหลักฐานได้ตั้งแต่วันที่แรกที่เคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ ดังนั้นปัญหาของเราคือการแข่งกับเวลา"

ทันทีที่ประธานสมาพันธ์ถูกปล่อยตัว ฝ่ายที่เสียเปรียบก็จะกลายเป็นพวกเขาไปโดยปริยาย ถ้าข้างในนี้มีหลักฐานอยู่จริง ในช่วงเวลานี้ที่ประธานสมาพันธ์กำลังถูกควบคุมตัวอยู่ก็ถือว่าเป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวของพวกเขา

"ทำลายมันเลยดีไหมนะ..."

มุฮิินห์ตาลงราวกับคาดคะเนอะไรบางอย่างโดยที่ฝ่ามือยังคงวางทาบอยู่บนผนังเขตอาคม ไม่นานนักเขาก็หันมาพูดกับซึ่งจุเหมือนตัดสินใจบางอย่างได้

"ซึ่งจุยา ถอยออกไปเดี๋ยวสิ"

"พี่ตั้งใจจะทำลายมันหรือครับ"

"อืม จะลองดูสักครั้งนะ"

ทันทีที่ซึ่งจุถอยห่างหนึ่งก้าว มุฮิินห์ก็ก้มหยิบหินก้อนหนึ่งขึ้นมา มันเป็นก้อนหินที่มีขนาดใหญ่กว่ากำปั้น หลังจากเหวี่ยงแขนที่ถือก้อนหินไปมาในอากาศเพื่อกะน้ำหนัก เขาก็รวมพลังวิญญาณไว้ที่มือขวาจนพลังวิญญาณสีฟ้าโอบล้อมหินก้อนนั้นเอาไว้ แล้วเหวี่ยงแขนขวาเพื่อให้หินกระแทกเข้ากับผนังเขตอาคมอย่างไม่ลังเล

ดัง!

ทันทีที่เสียงนั้นดังขึ้นซึ่งจุก็ถึงกับเผลอเข้าใจผิดคิดว่าฟ้าร้องแผ่นดินสะเทือน ขณะที่ซึ่งจุกำลังตกใจ รอยร้าวก็เริ่มปรากฏบนผนังเขตอาคม

"อืม..."

ทว่าน่าเสียดายที่หลังจากผ่านไปไม่นานรอยร้าวที่เกิดขึ้นก็ค่อยๆ หายไปอย่างไร้ร่องรอย มุฮิินห์จึงทุบซ้ำลงไปอีกครั้ง แต่ครั้งนี้กลับไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง และพอทุบซ้ำอีกเป็นครั้งที่สาม หินในมือของมุฮิินห์ก็แตกออก

"ทำจะไม่ไหวแฮะ"

มูฮินยกไหล่ก่อนโยนเศษหินที่แตกครึ่งลงกับพื้น ขณะเดียวกันซึ่งจูก็ค่อยๆ เดินเข้าไปจับข้อมือของมูฮินแล้วบิดฝ่ามือจากหินที่เปื้อนมือออกให้

"พี่ครับ มือพี่ไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

"อืม ไม่เป็นไร"

บนฝ่ามือขาวซีดไร้ร่องรอยใดปรากฏให้เห็นเช่นเดียวกับผนังเขตอาคม เมื่อซึ่งจูได้ฝ่ามือของมูฮินด้วยปลายนิ้ว มูฮินก็กุมมือเขาเบาๆ ก่อนจะปล่อยออก

"พี่ติดอยู่แล้วว่าจะทำลายมันไม่ได้ มันแข็งแกร่งกว่าเขตอาคมทั่วไป"

"พี่เคยทำลายเขตอาคมด้วยเหรอครับ"

"ก็มีบ้าง แต่พี่ไม่ค่อยถนัดใช้วิธีไรต์สตีแบบนี้"

มูฮินบอกว่าปกติแล้วไม่มีใครมีพลังขนาดนั้น และยังพูดเสริมอีกว่าถ้าเป็นมูรยองก็พอทำได้ แต่ต่อให้มูรยองมาด้วยก็ทำลายเขตอาคมระดับนี้ไม่ได้อยู่ดี

"คิมมูรยองมีพลังกำลังเยอะกว่าพี่อีกเหรอครับ"

"ก็ไม่ใช่ แต่ในหม่มือปราบวิญญาณ คิมมูรยองถือว่าแข็งแกร่งมาก"

ตัวเล็กนิดเดียว แต่พลังกำลังเยอะขนาดนั้นเลยเหรอ

ซึ่งจูนึกถึงใบหน้าใสซื่อของมูรยองก่อนจะส่ายหน้าไปมา คนที่ที่มีพลังกำลังแข็งแกร่งขนาดนั้นเห็นทีจะมีแค่มูรยองเท่านั้น

"สรุปว่า...เราไม่สามารถทำลายมันได้ใช่ไหมครับ"

การใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ในการปลดเขตอาคมรวมถึงการทำลายมันด้วยพลังกำลังกลายเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ถ้ายังพอมีสถานที่อื่นดีกว่าไปอย่าง แต่ในเวลานี้ไม่เหลือสถานที่ไหนให้พวกเขาตรวจสอบอีกแล้ว

ที่นี่จะทำไมกันดี

ซึ่งจูเดินเข้าเขตอาคมหนึ่งก้าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ขณะที่มูฮินกำลังตรวจดูจุดที่ตัวเองทุบ พอเห็นมูฮินวางมือทาบผนังเขตอาคม ซึ่งจูก็ทำตามไม่สิ...ซึ่งจูคิดจะทำตามมูฮิน

"เอ๊ะ?"

ทว่ากลับเกิดเรื่องไม่คาดคิด ทั้งที่ซึ่งจูคิดเพียงแค่อยากจะทาบมือกับผนังเขตอาคม แต่มือที่ยื่นออกไปกลับทะลุผ่านเข้าไปในเขตอาคมอย่างง่ายดาย

ขณะที่ซึ่งจูเบิกตาโต ร่างกายก็พลันเสียหลักล้มทะลุเข้าไป

"โอ๊ย...!"

ปึก!

ซึ่งจูโน้มหน้าทันทีที่ล้มลง ทั้งที่เอาจมียันพื้นโดยอัตโนมัติแล้ว แต่หัวเข่าก็ยังกระแทกพื้นอย่างแรง แต่โชคดีที่อย่างน้อยเขาก็ไม่รู้สึกเจ็บมากเพราะบนพื้นปกคลุมไปด้วยหญ้า

"พี่ ผมไม่..."

ซึ่งจูรีบตะโกน แต่เมื่อตระหนักถึงสถานการณ์ในตอนนี้นี้ของตัวเองขึ้นมาได้ เขาก็พลันปิดปากเพราะสัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่เงียบเรียบอย่างน่าประหลาด และเกิดกลางสังหรณ์ที่ชวนให้รู้สึกขนลุก

นี่เรา...ทะลุเข้ามาในเขตอาคมเหธรอ

ทันทีที่หันหลังกลับไปด้วยความคิดนั้น ซึ่งจูก็ถึงกับเสียวสันหลังวาบ

"พี่?"

แม้เวลาจะผ่านมามากี่หนึ่ง แต่ก็ไม่มีเสียงขานตอบกลับมา ซึ่งจูได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อพลางเบิกตาโตค้างอยู่อย่างนั้นเมื่อจุดที่สายตาดำจ้องมองไปไม่มีมุฮีนอยู่ตรงนั้นแล้ว

"..."

นี่มันอะไรกัน

ทั้งที่เมื่อครู่ยังยืนอยู่ด้วยกัน แต่ตอนนี้มุฮีนกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอย แม้จะลองกะพริบตาอยู่หลายครั้ง แต่มุฮีนที่หายไปก็ไม่ปรากฏตัว

"อะไรกัน นี่มัน..."

ซึ่งจูลุกขึ้นแล้วมองสำรวจรอบๆ เป็นอันดับแรก แม้มือและเข่าจะเปื้อนเศษหญ้า แต่ซึ่งจูก็ไม่คิดที่จะปัดออก เขาไม่เชื่อและไม่เข้าใจสถานการณ์ที่ตัวเองกำลังประสบ

"พี่ครับ!"

แม้จะลองขานเรียกอีกครั้ง แต่ก็ยังคงไม่มีเสียงขานรับดังตอบกลับมา ซึ่งจูไม่อาจสัมผัสถึงสายลมที่เคยพัดอยู่รอบกายได้อีกต่อไป ท่ามกลางทุ่งหญ้า

ที่เสียบสัจจนวงมีเพียงเสียงแหว่ที่มักจะไต่ยีนทุกครั้งเวลาอยู่ในเขตอาคม

"นี่มันเรื่องอะไรกัน..."

ซึ่งจูเดินไปทางผนังเขตอาคมที่ตัวเองทะลุผ่านเข้ามาอย่างละล้าละลัง พอหันหลังเกิดดูแล้วก็พบว่าผนังโปร่งใสนี้ตัดขาดเขาจากโลกภายนอกและมีลักษณะเหมือนกับที่เห็นตอนอยู่ข้างนอกไม่มีผิด พลังวิญญาณที่กระเพื่อมไหวอยู่นั้นคือพลังวิญญาณของประธานสมาพันธ์ นอกจากนั้นสิ่งที่ซึ่งจุมองเห็นก็มีเพียงแค่วิวทัศน์ของทุ่งหญ้าที่ไร้ผู้คน

"เราเข้ามาในเขตอาคมหรือ..."

ไม่มีทางที่जू เขาจะหลุดเข้าไปอยู่ในมิติเวลาที่ไหนได้ ดังนั้นสิ่งที่เขามั่นใจในตอนนี้เป็นคือมือเขาทะลุผ่านผนังเขตอาคมจนทำให้ร่างกายหลุดเข้ามาในนี้ ไม่อย่างนั้นเขาก็คงไม่สามารถสัมผัสถึงบรรยากาศที่เสียบสัจแบบนี้ได้

เดี๋ยวนะ ถ้ามัน...ก็หมายความว่าในนี้มีอสุรอยู่ด้วยนะสิ

ร่างกายพลันแข็งทื่อทันทีที่ตระหนักถึงความจริงเรื่องนั้นได้ ไม่รู้ว่ารู้สึกไปเองหรือเปล่า แต่ซึ่งจูเหมือนได้ยินเสียงกระซิบลึกลับดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง มันก็คือเสียงของอสุรที่กำลังร้องเรียกหาเขาจนให้ความรู้สึกเหมือนเดจาวู

'ซึ่งจูยา...ซอซึ่งจู'

"..."

ซึ่งจูหันไปมองด้านหลังด้วยดวงตาที่สั่นไหว เพราะถึงแม้ว่าเขาจะหวาดกลัวเสียงนั้นมาก แต่เขากลับรู้สึกคุ้นเคยกับเสียงนั้นอย่างบอกไม่ถูก เขาสังหรณ์ใจเหมือนตัวเองเคยมาที่นี่

"ไม่สิ...ไม่มีทาง"

ซึ่งจูส่ายหน้าแล้วตั้งสติ เพราะคิดว่าบางทีตัวเองอาจกำลังถูกอสุรหลอหลวงในขณะที่ยึ้นนิ่งไม่รู้จักตัวก็ได้

'ยังงั้นตอนนี้อยากก็ต้องหาหลักการให้ได้'

ตามที่มูฮินเคยพูดไว้เมื่อนั่งสัปดาห์ก่อน พวกเขาต้องหาหลักการที่อสุรใช้หลอหลวงซึ่งจูให้ได้ แม้ตอนแรกจะยังจับทางไม่ถูก แต่หลังจากที่ได้ลองทดสอบ

ไปสองครั้ง ซึ่งก็หาหลักการคร่าวๆ ได้

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ 'สติ' ซึ่งไม่สามารถรับรู้ถึงการมีอยู่ของอสุรได้ในเวลาปกติ แต่หากเพ่งสมาธิเพื่อตามหาพวกมัน ซึ่งก็จะสัมผัสได้ถึงพลังของพวกมันในทันที หลังจากนั้นก็จะได้กลิ่นของพวกมัน และเมื่อถึงตอนนั้นซึ่งก็จะหลงตามพวกมันไป

ในเมื่อตอนนี้ซึ่งจุสัมผัสถึงมันได้แล้วก็หมายความว่าอีกเดี๋ยวซึ่งจุจะหลงเดินตามมันไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้ที่ผ่านมาเขาจะโชคดีและไม่ได้รับบาดเจ็บจากน้ำมืออสุร แต่ถ้าเขาหลงทางอยู่ในภูเขาแบบนี้มันจะต้องเป็นปัญหาใหญ่ แต่กว่าจะถึงตอนนั้นไม่ว่าอย่างไรคิมมูฮีนก็ต้องหาทางทำลายเขตอาคมและตามเข้ามาช่วยเขาอย่างแน่นอน

"อีก..."

ซึ่งจุกลิ่นน้ำลายก่อนจ้องมองผนังเขตอาคมที่โปร่งใส แม้จะมองไม่เห็นอะไร แต่มูฮีนก็คงจะยืนอยู่ด้านนอกนี้ เมื่อคิดได้แบบนี้ซึ่งจุก็รู้สึกกล้าขึ้นมา เมื่อเตรียมใจได้แล้วการลงมือทำก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอีกต่อไป ซึ่งจุนำมือไปทางผนังเขตอาคมช้าๆ เหมือนที่เคยทำก่อนหน้านี้ เพราะคิดว่าในเมื่อตัวเองเข้ามาได้ด้วยวิธีนี้ การจะออกไปก็คงจะใช้วิธีเดียวกัน และในจังหวะที่ปลายนิ้วมือแตะผนังเขตอาคมและทะลุผ่านออกไปนั่นเอง

"...!"

ใครบางคนจากอีกฝั่งคว้ามือของซึ่งจุไว้แน่น แม้ซึ่งจุจะผงะตกใจจนเขถอยไปด้านหลัง แต่อีกฝ่ายก็ดึงซึ่งจุไปทางฝั่งตัวเองได้เร็วกว่า ร่างซึ่งจุจึงถูกกระชากด้วยแรงมหาศาล เพียงพริบตาเดียวเขาก็ทะลุข้ามเขตอาคมออกมาอยู่ข้างนอกแล้ว อีกฝ่ายโอบกอดซึ่งจุไว้แน่น และเหตุผลที่เขาไม่ผลักอีกฝ่ายออกก็เป็นเพราะรู้สึกคุ้นเคยกับแผ่นอกกว้าง ฝ่ามือที่สัมผัสแผ่นหลัง ไหล่ที่โอบกอดร่างกาย และเสียงกระซิบแผ่วเบาตรงข้างหู

"ตกใจแย่เลย"

ฝ่ามือใหญ่ลึบไถ่ของซึ่งจุเบาๆ จนเส้นผมแทรกออกมาตามนิ้วเรียวยาว เมื่อสัมผัสได้ถึงฝ่ามือที่อ่อนโยนนั่นซึ่งจุก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

"พี่"

"ว่าไง ซึ่งจูยา"

ในที่สุดครั้งนี้มูฮินก็ขานรับ ซึ่งจูโอบกอดเอวพลางฝังใบหน้าลงกับแผ่นอกของมูฮิน ความประหม่าที่เคยมีพลันสลายหายไปทันทีที่ร่างกายแนบชิดกันมากขึ้นอีกนิด

"เฮ้อ... พี่ใจหายจนรู้สึกเหมือนอายุขัยตัวเองสั้นลงไปถึงปี"

แม้จะเป็นเพียงเวลาสั้นๆ แต่ซึ่งจูก็ตกใจมาก เพราะในช่วงเวลาที่ยืนอยู่ในเขตอาคมเพียงลำพังเขากังวลใจว่าถ้าออกไปไม่ได้จริงๆ ถ้ามือที่ยื่นออกไปด้านนอกเกิดติดอยู่ที่ผนังเขตอาคม และถ้าตัวเองต้องไกลห่างจากสายตามูฮิน เขาจะทำอย่างไรดี ลำพังตัวเขาเองยังไม่เท่าไร แต่คิมมูฮินจะสติแตกขนาดไหน

"เดี๋ยวนะ... ตอนอยู่ข้างในผมมองไม่เห็นพี่ แล้วพี่มองเห็นผมไหมครับ"

"ไม่เห็น"

มูฮินตอบเบาๆ แล้วลูบผมซึ่งจูอีกครั้ง ก่อนจะลูบท้ายทอยซึ่งจูราวกับต้องการตรวจดูให้แน่ใจว่าเขาไม่ได้เป็นอะไร จากนั้นก็หันหน้าแล้วถูแก้มตัวเองกับกระหม่อมของซึ่งจูเบาๆ โดยมีมืออีกข้างวางทาบบนแผ่นหลังตรงกับจุดที่มีหัวใจเต้นอยู่

"เพราะไม่เห็นพี่ก็เลยตกใจมาก"

สีพจน์ที่กำลังเดินผ่านหน้าอกที่แนบชิดกันทำให้ซึ่งจูรู้สึกได้ว่าคำพูดนั้นไม่ใช่คำโกหก เขาหลับตาทั้งสองข้างแล้วปล่อยใจสัมผัสไออุ่นจากกายมูฮินอยู่ครู่หนึ่ง ทั้งที่ปกติคงจะผลึกออก แต่ครั้งนี้เขาคิดว่าคงไม่เป็นไรเพราะถึงอย่างไรที่นี้ก็ไม่มีใครเห็น

"เดี๋ยวนะ... ไม่มีใครเห็นนั่นหรอก"

"...!"

ทันทีที่ตระหนักถึงเรื่องหนึ่งขึ้นได้ ซึ่งจูก็รีบผละกายออกจากอ้อมอกของมูฮินอย่างรวดเร็ว มูฮินที่สูญเสียซึ่งจูไปจากอ้อมอกในช่วงพริบตาจึงขมวดคิ้วแล้วยื่นแขนไปหาซึ่งจูอีกครั้ง และตอนนั้นเองซึ่งจูก็สบตากับใครคนหนึ่ง

"..."

"..."

ไม่มีใครเห็นอะไรกัน ในช่วงรอการพิจารณาคดีนี้ยังมีใครอีกคนกำลังเฝ้าจับตามองพวกเขาอยู่ตลอดเวลา แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ใครคนนั้นปรากฏตัวออกมาให้เห็น

ความเงียบบนอันน่าอึดอัดก่อตัวขึ้น นี่เป็นครั้งแรกอีกเช่นกันที่ผู้คุมซึ่งยืนอยู่ด้านหลังมูฮินกะพริบตาปริบๆ โดยไม่เก็บซ่อนสีหน้าตกตะลึง แม้หน้าากดำจะบดบังใบหน้าไปครึ่งหนึ่ง แต่สายตาที่จับจ้องซึ่งจู่ก็แสดงออกชัดถึงความตกใจ

"เป็นอะไรไปนะ"

"เอ่อ..."

ซึ่งจู่ไม่อาจตอบกลับคำถามที่มูฮินโพล่งขึ้นมาได้ พอเห็นท่าทางแบบนั้นมูฮินก็หันขวับไปมองตามสายตาของซึ่งจู่ พอเห็นผู้คุมที่ยืนอยู่ด้านหลังมูฮินก็อุทานเบาๆ

"อ้อ"

แล้วคำพูดที่ตั้งตามมาก็บ่งบอกว่ามูฮินรู้อยู่แล้วว่าทำไมผู้คุมถึงปรากฏตัวออกมา

"คงจะตกใจสินะครับ"

วินาทีที่เขาเปิดปากพูด ผู้คุมก็ขมวดคิ้วและเบนสายตาไปทางอื่น มันเป็นท่าทีที่แสดงออกชัดว่าเจ้าตัวกำลังรู้สึกเคอะเขิน ทันทีที่เห็นท่าทีแบบนั้นซึ่งจู่ก็ถามอย่างลึมตัว

"เอ่อ...เห็นเหรอครับ"

มันเป็นคำถามที่ฟังดูคลุมเครือ ไม่รู้ว่าซึ่งจู่หมายถึงเรื่องที่ตัวเองทะเล่ผ่านเขตอาคมได้หรือหมายถึงเรื่องที่ตัวเองกอดกับมูฮิน ทั้งที่ไม่ควรจะหมายถึงเรื่องไหนตัวเองก็ไม่ได้ทำอะไรผิด แต่ซึ่งจู่กลับรู้สึกอายมาก

"ไม่เป็นไรหรอก"

ท่ามูฮินกลับพูดด้วยน้ำเสียงไม่รู้ร้อนรู้หนาวต่างจากซึ่งจู่ มันเป็นคำตอบที่ฟังดูคลุมเครืออีกเช่นกัน เพราะไม่รู้ว่ามันเป็นการตอบกลับใครกันแน่ มูฮิน

ดึงมือซึ่งจุไปกุมไว้อีกครั้งพลางพูดเสริมอย่างใจเย็น

"อู๋ นายน้อยก็หายไปตามหน้าต่อตา มันก็น่าตกใจอยู่ล่ะนะ"

"หมายถึงผมหรือครับ"

"อืม นายนั้นแหละ ซึ่งจูยา"

มูฮินไม่ได้ดึงซึ่งจูเข้าไปกอดเหมือนก่อนหน้านี้ เขาเพียงประสานมือกับซึ่งจูแล้วใช้นิ้วโป้งไล่หลังมือซึ่งจูเบาๆ แม้จะยังรู้สึกกังวล แต่พอได้เห็นซึ่งจูแสดงท่าทีเขินอายแล้วเขาก็กลับรู้สึกพอใจ

"เมื่อที่เราพูดกันว่าข้างในนั้นมีอสูร พอนายทะเลหายเข้าไปในนั้น ไม่ว่าจะเป็นมือปราบวิญญาณคนไหนก็ต้องตกใจกันทั้งนั้นที่เห็นนายน้อยของตระกูลชอตกอยู่ในอันตราย"

"อ้อ..."

คำพูดนั้นทำให้ซึ่งจูคิดถึงสถานะของตัวเอง เพราะต่อให้ไม่ใช่คนที่ เป็นห่วงเขาเกินเหตุเข้าขั้นผิดปกติดังมูฮิน ขอแค่เป็นมือปราบวิญญาณทั่วไป ไม่ว่าใครก็มีหน้าที่ต้องปกป้องคนจากตระกูลชอตกกันทั้งนั้น

"ดูเหมือนว่าเขารับกระโดดลงมาจากต้นไม้ทันทีที่นายหายเข้าไปในเขตอาคม อันที่จริงแล้วทางคณะกรรมการการพิจารณาคดีมีกฎว่าเวลาปฏิบัติหน้าที่ทำงานนอกห้ามเผยตัวให้เห็นเป็นอันขาด เพราะมันถ้าลองคิดตามกฎแล้วก็เท่ากับว่าเขาฝ่าฝืนกฎ"

"..."

มันเป็นข้อสรุปที่เด็ดขาดต่างไปจากน้ำเสียงที่นุ่มนวล ดูเหมือนผู้คุมก็คงจะคิดแบบนั้นเหมือนกันถึงได้เลิกคิ้วขึ้นขณะจ้องมองมูฮิน แม้สายตาของเขาจะดูน่ากลัว แต่มูฮินกลับยิ้มมุมปาก

"อย่าห่วงเลยครับ ขอแค่ผมไม่ประกาศพูดก็ไม่มีอะไรหรอกครับ"

เราเข้าไปมืดไปเองหรือเปล่านะว่าคำพูดนั้นฟังดูเหมือนคำข่มขู่แปลกๆ

ขณะที่ซึ่งจูกำลังสับสน มูฮินก็กุมมือที่ประสานกันอยู่ให้แน่นขึ้นกว่าเดิม จากนั้นก็ยกขึ้นไปทางผู้คุมแล้วโบกไปมา

"แต่แตกต่างกับการที่...ทางผมเองก็ขอฝ่าฝืนกฎข้อหนึ่งเหมือนกัน"

แค่เกริ่นประโยคขึ้นมาก็รู้สึกใจคอไม่ดีแล้ว ไม่ใช่แค่ซึ่งจูเท่านั้น ผู้คุมที่
จ้องมองพวกเขายู่ก็รู้สึกแบบนั้นเช่นกัน แล้วมุฮิซก็พูดต่อโดยที่ยังคงสบตา
กับผู้คุมคนนั้น

"คุณพอจะช่วยเก็บเป็นความลับได้ไหมครับ"

"..."

แม้เขาจะไม่ได้ตอบอะไรกลับมา แต่ซึ่งจูก็รู้สึกได้ว่านั่นหมายถึงการยอมรับ
ข้อตกลง เพราะเขาเบือนหน้าหนีก่อนหันหลังแล้วดึงหน้ากากขึ้น และดูเหมือน
เขาจะถอนหายใจเบาๆ แต่มุฮิซก็ยังคงโบกมืออย่างไม่ได้ใส่ใจ

"นั่นอีกเดี๋ยวเจอกันนะครับ"

แล้วสิ่งที่มุฮิซทำต่อจากนั้นก็คือก้าวเท้าข้างหนึ่งไปทางเขตอาคมแล้ว
เดินไปหาผนังโปร่งใสอย่างไม่ลังเลโดยที่ยังคงจับมือซึ่งจูแน่น หลังต้องเดินตามไป
อย่างเลี้ยยไม่ได้ซึ่งจูก็จ้องมองผนังเขตอาคมที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ก่อนหันหลังกลับไป

"..."

ขณะเดินทะลุผ่านผนังที่สร้างขึ้นจากพลังวิญญาณ ซึ่งจูก็สัมผัสได้ถึง
พลังวิญญาณที่ไหลเข้ามาในร่างกายผ่านผิวหนัง คราวนี้มันยอมปล่อยให้
เดินผ่านไปอย่างง่ายดายทั้งที่ก่อนหน้านี้แม้แต่ใช้หินทุบก็ยังไม่สะทกสะท้าน
และสิ่งที่ต่างไปก็คือมุฮิซที่จับมือกันก็สามารถเดินผ่านเข้ามาได้ด้วย

"แบบนี้ก็ได้ด้วยแฮะ"

ซึ่งจูได้ยินเสียงพึมพำของมุฮิซ

จันทันเดินเข้ามาที่คิดว่าอาจจะทำแบบนี้ไม่ได้หรอกหรอก

ซึ่งจูยิ้มอย่างเหลือเชื่อพลางเปิดเปลือกตาขึ้น และนั่นคือวินาทีที่พวกเขา
สามารถฝ่าเข้าไปในเขตอาคมได้อย่างง่ายดายทั้งที่ปกติแล้วต้องใช้เวลากว่า
หนึ่งเดือน

ท่ามกลางทุ่งหญ้าที่ไร้สายลมพัดมีเสียงฝีเท้าของคนสองคน เสียงหญ้า
ถูกเหยียบย่ำดังสวบสาบท่ามกลางบรรยากาศโดยรอบที่เงียบสงัด

แม้ทั่วทิศรอบด้านจะดูเหมือนกันไปหมด แต่พวกเขากลับไม่ได้รู้สึกว่

มาผิดทาง ซึ่งจูเดินตามหลังมูฮินเงิบๆ พลังกวาดสายตามองไปรอบๆ อาจเป็นเพราะมีมูฮินอยู่ข้างกาย เขาจึงรู้สึกว่ายากในเขตอาคมไม่ได้ต่างจากภายนอกเท่าไรนัก เขาไม่รู้สึกกลัว ไม่หวั่นใจ และไม่ตั้งใจเหมือนก่อนหน้านี้

แม้ก่อนหน้านี้จะมีผู้คุมคอยจับตาดูอยู่ใกล้ๆ แต่ตอนนี้เหลือพวกเขาแค่สองคน เพราะเข้ามาด้านในเขตอาคมโดยที่ผู้คุมไว้ด้านนอก ตราบใดที่เขตอาคมยังไม่ถูกปลดออก อีกฝ่ายก็ทำได้เพียงรอทั้งสองอยู่ข้างนอกเท่านั้น

"ทำแบบนี้ได้จริงๆ เหรอครับ"

ขณะมองไปรอบๆ ซึ่งจูก็เอ่ยมาม เพราะยังเดินลึกเข้าไปในป่า ความรู้สึกไม่สบายใจก็ยิ่งก่อตัว เพราะถึงแม้ว่าผู้คุมคนนั้นจะไม่ได้ปรากฏตัวให้พวกเขาเห็นแต่แรกอยู่แล้ว แต่ตอนนี้พวกเขากำลังอยู่ห่างจากผู้คุมออกมาเรื่อยๆ

"ก็ต้องไม่ได้อยู่แล้วสิ"

ดูเหมือนมูฮินจะอ่านใจซึ่งจูออกจึงตอบกลับโดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยสักนิด

"อ้าว"

ทันทีที่ซึ่งจูทวนด้วยความรู้สึกงุนงง มูฮินก็หยิบลูกธนูขว้างกับซอไบ

"ระหว่างรอการพิจารณาคดีไม่ว่าเราจะไปที่ไหนคนของคณะกรรมการพิจารณาคดีจะต้องคอยติดตามเราไปด้วยตลอด ถึงแม้ว่าตอนนั้นยังพอจะอนุญาตให้ได้ แต่นายก็เห็นแล้วว่าถึงอย่างนั้นสุดท้ายเขาก็ต้องยื่นเฝ้าเราอยู่หน้าประตูหอพักอยู่ดี"

ผู้คุมจะซ่อนตัวเวลาติดตามพวกเขาข้างนอก แต่จะติดตามอย่างเปิดเผยเวลาที่พวกเขากลับมายังสมาพันธ์ เนื่องจากภายในตัวอาคารไม่มีจุดให้ซ่อนตัวและกฎที่บอกให้ซ่อนตัวก็ไม่เคร่งครัดเท่าไรนักเมื่อเทียบกับเวลาอยู่ข้างนอก ซึ่งแน่นอนว่าตอนนี้กำลังอยู่ข้างนอก ดังนั้นผู้คุมจึงปล่อยให้พวกเขาคลาดสายตาไม่ได้เด็ดขาด

"ตามกฎหมายก็ทำแบบนี้ไม่ได้หรอก เพราะถ้ามีอะไรผิดพลาดไปนิดเดียวหลักฐานที่ได้มาทั้งหมดก็จะกลายเป็นโมฆะไปได้"

เหตุผลก็เพราะว่าประสิทธิภาพของหลักฐานและความน่าเชื่อถืออาจจะ

ลดต่ำลงได้ เพราะแบบนั้นจึงต้องเคร่งครัดและยุ่งยากกว่าที่คิด

"แต่ถึงยังไงเขาก็ไม่บริปากพูดหรอก เพราะถ้าสมาพันธ์รู้เรื่องที่เขาฝ่าฝืนกฎ เขาก็จะต้องถูกถอดถอนทันที"

"แค่เผยตัวให้เห็นมันเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนั้นเลยหรอครับ"

"แหงอยู่แล้วสิ เพราะการเปิดเผยตัวให้เห็นก็เท่ากับว่ามีเจตนาทำให้เป้าหมายที่ถูกจับตาอยู่เกิดความระแวงระวังมากขึ้น"

มุฮินประเมินอีกฝ่ายอย่างเย็นชาว่าขาดความเป็นมืออาชีพในฐานะผู้คุม ทั้งที่ตอนซึ่งจุหายเข้าไปในเขตอาคมตัวเองก็ตกใจจนสติแตกไม่ต่างกันสักนิด

"น่าจะเอาเขาเข้ามาด้วยนะครับ"

เสียงสถานการณ์ที่จะกลายเป็นปัญหาเอาไว้ล่วงหน้าจะดีกว่านะ

มุฮินปรายตามองซึ่งจุทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้น ก่อนถามเสียงสดใสด้วยใบหน้าที่ยังคงเบือนยิ้ม

"อยากจับมือเขาหรอ"

"..."

มีแค่คำเสียงเท่านั้นที่ฟังดูอ่อนโยน แต่ภายในดวงตากลับเต็มไปด้วยความไม่พอใจ ถ้าเป็นเมื่อก่อนซึ่งจุคงจะไม่เข้าใจ แต่ตอนนี้ซึ่งจุเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่งว่ามุฮินไม่อยากจะให้เขาจับมือผู้คุมคนนั้น

แค่จับมือเฉยๆ จะอะไรนักหนา

"ถ้าจะพาเข้ามาก็ต้องจับมืออยู่แล้วนี่ครับ"

"ไม่ได้"

คราวนี้มุฮินยังคงแสดงท่าที่อ่อนโยน แต่น้ำเสียงที่ตอบมากลับเด็ดขาดชัดเจน พอซึ่งจุทำหน้างุนงงมุฮินก็อธิบายเหตุผลที่พอจะฟังเข้าใจ

"เขาเองก็คงจะไม่พอใจประธานสมาพันธ์เหมือนกัน เพราะงั้นที่ผ่านมาเขาถึงยอมปล่อยผ่านเรื่อยๆ ถ้าเขากลัวถูกถอดถอนรายชื่อออกจากสมาพันธ์จริง ป่านนี้เขาคงแจ้งเรื่องความสามารถของนายไปตามตรงแต่แรกแล้ว ไม่ปล่อยผ่านทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้มาถึงขนาดนี้หรอก"

มุฮินพูดถูก ในเมื่อผู้คุมปรากฏตัวตอนที่เห็นภาพซึ่งจุทะลุผ่านเข้าไปใน

เซตอาคม ถ้าเขายอมรายงานสิ่งที่เห็นไปตามตรงในตอนที่ถูกคณะกรรมการการพิจารณาคดีไต่สวน อย่างน้อยก็มีความเป็นไปได้ว่าเขาจะได้รับการลดโทษลงประมาณหนึ่ง

"ไม่ว่ามือปราบวิญญาณคนไหนก็เกลียดประธานสมาพันธ์กันทั้งนั้นแหละ"

"เขาสรางเรื่องอะไรหะหรือครับ ทำไมคนถึงได้เกลียดกันขนาดนั้น"

เขาดูเหมือนไม่ใช่คนดีอยู่แล้ว แต่พอได้ยินแบบนี้ซึ่งจุกก็สงสัยขึ้นมาว่า เขาทำเรื่องอะไรไว้ ทำไมแม้แต่คนของคณะกรรมการการพิจารณาคดียังหันหลังให้ แม้ว่าจะเป็นเรื่องดีสำหรับพวกเขาสองคน แต่ซึ่งจุกก็อดรู้สึกตึงใจไม่ได้อยู่ดี

"แต่ไหนแต่ไรก็เป็นคนที่พวกสมองเบาเลือกกันมา..."

มูฮินพูดพิมพ์ด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายในแบบที่ซึ่งจุกแทบไม่เคยเห็น ดูเหมือนเขาไม่พอใจประธานสมาพันธ์คนปัจจุบันมาก เหมือนที่เขาเคยบอกไว้ว่า 'คนกันเองเลือกกันเอง ใครก็ทำอะไรไม่ได้ละนะ'

"แต่ยังไงเขาก็คงจะไม่ปรึกษาพูดเรื่องความสามารถของนายง่าย ๆ หรือก เพราะเดิมที่เขาไม่ใช่คนพูดมาก"

"ที่รู้จักเขามาก่อนหะหรือครับ"

"มีเรื่องให้เจอหน้ากันบ่อยนะ"

ไม่มีทางที่มือปราบวิญญาณที่มีตำแหน่งพิเศษในองค์กรปิดอย่างสมาพันธ์มือปราบวิญญาณจะไม่รู้จักกัน มูฮินมีชื่อเสียงขนาดนี้ฝ่ายนั้นย่อมต้องรู้จักเขาอยู่แล้ว และในเมื่อมูฮินเองก็รู้จักฝ่ายนั้น ก็หมายความว่าอีกฝ่ายจะต้องเป็นคนที่มีความสำคัญสูงอย่างแน่นอน การจะรู้ว่าเป็นคนระดับไหนนั้นจึงไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด

"ถ้ามีการเปลี่ยนประธานสมาพันธ์ พวกผู้บริหารระดับสูงก็อาจจะเทเสียงไปทางกลุ่มอิทธิพลใหม่ โชคดีที่ฝั่งคณะกรรมการการพิจารณาคดียังปกติดี เพราะบริหารด้วยระบบอิสระ พวกผู้บริหารระดับสูงจะเข้ามายุ่งไม่ได้"

ในบรรดาเรื่องที่ได้อินทั้งหมด อย่างน้อยเรื่องนี้ก็พอจะเป็นข่าวดี เพราะถ้าแม้แต่คณะกรรมการการพิจารณาคดียังอยู่ฝ่ายเดียวกับประธานสมาพันธ์

เส้นทางข้างหน้าของพวกเขาคงจะลำบากมากแน่ๆ อย่างไรก็ตามเสียสมาพันธ์มือปราบวิญญูณก็ไม่ใช่องค์กรที่เพิ่งก่อตั้งได้แค่วันสองวัน อย่างน้อยก็คงต้องมีแผนรับมือกับทุกสถานการณ์ก่อนล่วงหน้าเสมออยู่แล้ว

"พี่รู้อยู่แล้วหรือครับว่าผมสามารถทะลุผ่านเขตอาคมได้"

อาจจะเป็นคำถามที่เข้าไปลึกหน่อย แต่ถ้าไม่ถามก็คงไม่ได้ เพราะมุฮิฮินจับมือเขาแล้วเดินนำเข้ามาในเขตอาคมอย่างหน้าตาเฉย แม้มุฮิฮินจะตกใจกับการหายตัวอย่างกะทันหันของเขา แต่อีกฝ่ายกลับไม่มีท่าที่ตกใจสักนิดกับการที่เขาสามารถเดินทะลุผ่านเขตอาคมได้

"คราวก่อนนั้นก็แบบนี้แหละ ตอนที่นายไปออกค่ายรับน้องนายก็เดินผ่านเขตอาคมที่นั่นแบบนี้เลย"

"อ้อ..."

ซึ่งจนถึงเรื่องวันนั้นที่ไปออกค่ายรับน้องกับทางมหาวิทยาลัย วันนั้นเขาเดินขึ้นภูเขาไปกับซอฮยอนแล้วถูกทิ้งไว้เว้งว่างอยู่คนเดียว

"ตอนนั้นพี่พอจะสังเกตได้ก็เลยคิดว่ามันอาจจะเป็นลักษณะเฉพาะของร่างกาย"

พอลองย้อนคิดดูแล้วตอนนั้นซึ่งจุเดินทะลุผ่านเขตอาคมที่มุฮิฮินกางไว้ แต่ตอนนั้นมุฮิฮินเดาว่าเขาเดินผ่านเข้ามาได้เพราะเขาไม่มีพลังวิญญูณ ทว่าความจริงแล้วน่าจะเป็นเพราะเหตุผลอื่น

"ดูเหมือนว่านายสามารถดูดซับพลังของเขตอาคมได้แบบที่ดูดซับพลังวิญญูณ แม้จะไม่สามารถทำลายเขตอาคมให้หายไปได้ แต่ก็ดูเหมือนว่าจะสามารถผ่านเข้าออกคนเดียวได้อย่างสบายๆ"

อันที่จริงแล้วซึ่งจุก็สัมผัสได้อยู่เหมือนกันว่าร่างกายของตัวเองดูดซับพลังวิญญูณที่เป็นส่วนประกอบของผนังเขตอาคมในจังหวัดที่ทะลุผ่านมันเป็นความรู้สึกคล้ายกับตอนกินยาที่มุฮิฮินให้มา

"เมื่อกี๋นายบอกว่าตอนอยู่ข้างในมองไม่เห็นพี่ไซ่ไหม"

"ครับ มองไม่เห็นอะไรเลย"

"เพราะร่างกายนายไม่ได้สัมผัสกับเขตอาคมโดยตรง การปิดกั้นเสียง

และการมองเห็นก็เลยได้ผล แต่พวกภาพหลอนหรือเสียงหลอนนั้นร่างกายนายสามารถดูดซับได้ทั้งหมด มันก็เลยไม่มีผลอะไรกับนาย ตอนค่ายรับน้องนายก็บอกพี่ว่าไม่เห็นเส้นทางที่พี่สร้างไว้"

'เส้นทางข้างๆ? ไม่มีอะไรแบบนั้นนะครับ'

นั่นคือสิ่งที่ซึ่งจูเคยพูดตอนที่เจอมูฮินบนภูเขา เขาเดินลงภูเขาไปตามเส้นทางเดิมต่างไปจากซอฮยอนที่เดินหลงไปตามทางที่มูฮินต้องการ

"และนั่นก็เป็นเพราะนายดูดซับพลังวิญญาณไปจนหมด"

"อย่างนี้เอง..."

พี่ชายคนนั้นรับรู้เรื่องพวกนี้ไปหมดได้ยังไงกันนะ

ไม่รู้จะเรียกว่าหัดดีหรือเรียกว่าคิดวิเคราะห์เก่งดี แม้เดิมที่มูฮินจะเป็นคนฉลาดอยู่แล้ว แต่พอเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับซึ่งจู สมองเขาจะเฉียบคมเป็นพิเศษ

"แล้วทำไมพี่ไม่บอกผมล่ะครับว่าผมสามารถทะลุผ่านเขตอาคมได้"

ทำไมต้องลำบากทำให้ยุ่งยาก ทั้งที่ถ้าบอกแต่แรกว่าเดินผ่านเข้าไปได้ก็ไม่จำเป็นต้องคิดหนักว่าจะทำอย่างไรดี

"เพราะพี่ไม่มั่นใจว่าในกรณีที่เนตรสัมผัสวิญญาณตื่นขึ้นแล้วนายจะสามารถเดินทะลุผ่านมันไปได้หรือเปล่า บางทีนายอาจจะผ่านเขตอาคมไม่ได้เพราะในตัวนายมีพลังวิญญาณอยู่แล้ว"

ตอนที่เผชิญหน้ากับอสุรรูปลักษณะปลาทองที่ทะเลสาบ ในจังหวะที่มูฮินคว้าตัวเขาที่กำลังเดินถอยหลังเอาไว้เขาก็เคยคิดคล้ายกัน

'เดี๋ยวถอยไปชนเขาก็ก็นั่งร้องไห้เอาหรอก'

ซึ่งจูคิดว่าตัวเองคงถูกเขตอาคมขวางไว้เพราะมีพลังวิญญาณของมูฮินอยู่ในตัว ถ้ามูฮินไม่คว้าตัวเขาไว้ บางทีตอนนั้นเขาก็อาจจะถอยทะลุออกไปนอกเขตอาคมก็ได้ และถ้าเป็นแบบนั้นเขาคงงุนงงยิ่งกว่าตอนนี้มาก

"และอีกอย่างพี่เองก็ไม่อยากให้สมาพันธ์รู้เรื่องนี้"

ครั้งนี้มูฮินตอบด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูไม่สบอารมณ์เล็กน้อยพร้อมขมวดคิ้วดูเหมือนเขาจะไม่ค่อยพอใจกับสถานการณ์ในตอนนี้นักเท่าไร

"เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าสมาพันธ์จะยุ่งแค่ไหนถ้าได้รู้เรื่องที่นายสามารถ

เดินผ่านเขตอาคมได้แบบนี้ เพราะถึงแม้เรื่องการชำระวิญญาณอสฺรจะเป็นประโยชน์ต่อสมาพันธ์ แต่เรื่องที่น่ายเดินทะลุผ่านเขตอาคมได้มันเป็นภัยคุกคามต่อสมาพันธ์"

ถึงแม้ว่าอสฺรจะเป็นสัตว์ประหลาดที่เกิดจากธรรมชาติ แต่เขตอาคมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากฝีมือมนุษย์ ถ้าความสามารถของชิงจูทำให้สิ่งนั้นกลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ได้ ทางสมาพันธ์ก็คงจะตื่นตระหนกกันน่าดู สำหรับคนที่มีประโยชน์ทางสมาพันธ์ก็คงคิดจะใช้ประโยชน์ แต่ในขณะที่เดียวกันสำหรับคนที่เป็ภัยคุกคามนั้น...

"..."

ไหล่ของชิงจูสั่นเทาทันทีที่เผลอจินตนาการถึงเรื่องเลวร้ายขึ้นมาชั่วขณะ เพราะเขาเพิ่งได้รู้เมื่อไม่นานมานี้ว่าสมาพันธ์เป็นองค์กรที่น่ากลัวขนาดไหนแน่นอนว่าทราบไ้ว่าเขาเป็นคนของตระกูลซอ สมาพันธ์ก็คงไม่คิดทำอะไรออกมา แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็อาจกลายเป็นสิ่งที่ขวางหูขวางตาสมาพันธ์ได้

"เขาคอนั้นจะไม่พูดจริงๆ เหรอครับ"

มุฮินหลุดหัวเราะทันทีที่ชิงจูถามพร้อมสีหน้าไม่สบายใจ ทั้งที่ตัวเขาก็กังวลเหมือนกัน แต่พอเห็นชิงจูแสดงท่าทีกังวลแบบนี้แล้วเขากลับรู้สึกว่ามันน่ารักดี

"อืม ต่อให้เขาปากเปราะ พี่ก็จะจัดการทุกอย่างให้เอง"

มุฮินพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนก่อนหยุดยืนอยู่กับที่ เขายกมูมปากข้างหนึ่งขึ้นยิ้มพลางลดสายตาลงทันทีที่ชิงจูลดสายตาลงตาม สายตาของทั้งคู่ก็มองเห็นสิ่งที่กำลังตามมา

"พี่เคยบอกแล้วไงว่าพี่จะขึ้นเป็นประธานสมาพันธ์"

บนพื้นดินมีกระดาศหมอนสีเหลืองซีดแผ่นหนึ่งแน่นอนว่ามันคือยันต์ที่เป็นแกนกลางของเขตอาคม

"โห..."

หาเจอเร็วซะมัด

ชิงจูอุทานขณะมองแผ่นยันต์สลั้กับใบหน้าของมุฮิน เนื่องจากยันต์

ถูกปกคลุมไปด้วยเศษดิน ถ้าไม่ได้ตั้งใจเสกก็คงจะมองไม่เห็นแล้วเดินผ่านไป การที่มูฮินเดินมาหยุดยืนอยู่ตรงนี้ได้อย่างพอดีพอดีจึงเป็นเรื่องที่น่าทึ่งมาก

"ทิ้งเธอ"

มูฮินถามด้วยน้ำเสียงหยอกล้อร่ากับอ่านใจซึ่งจู่ออก ทั้งที่มูฮินแสดงท่าทีที่เล่นออกมาอย่างเปิดเผย แต่ซึ่งจู่กลับพยักหน้าแล้วถามกลับไปหนึ่งๆ

"ครับ ว่าแต่พี่รู้ได้ยังไงเธอครับ"

"จะเรียกว่าเซ็นส์ได้ไหมนะ..."

มูฮินแค่ยกไหล่ตอบโดยไม่ได้อธิบายวิธีการใดๆ เพิ่มเติม ดูเหมือนจะมีความเป็นไปได้สูงมากที่เขาหามันเจอได้ด้วย 'เซ็นส์' จริงๆ หรือไม่บางทีเขาก็อาจสัมผัสอะไรบางอย่างได้เหมือนที่ซึ่งจู่สามารถสัมผัสได้ถึงอสุร

"ถ้าเป็นเรื่องเขตอาคม พี่เก่งกว่าคนคนนั้นอีกนะ"

แม้จะเป็นคำพูดที่ฟังผ่านๆ แล้วเหมือนอวดดี แต่มันก็ไม่ใช่คำพูดที่ผิดแต่อย่างใด เพราะอันที่จริงแล้วตอนที่อยู่ในเขตอาคม มูฮินก็เคยแสดงให้เห็นถึงความสามารถที่เก่งกาจมาแล้ว ถ้าจะมีจุดที่ผิดก็คงเป็นการที่เขาไม่ได้เก่ง 'แค่' เรื่องของเขตอาคมอย่างเดียวเท่านั้น

"นอกจากเรื่องเขตอาคมแล้ว เรื่องอื่นพี่ก็เก่งครับ"

ซึ่งจู่คิดว่าในเมื่อมูฮินกล้าประกาศว่าตัวเองจะขึ้นเป็นประธานสมาพันธ์บางที่มูฮินก็อาจจะเก่งกาจกว่าประธานสมาพันธ์คนปัจจุบัน แม้จะ 모르ว่าเจ้าตัวคิดอย่างไร แต่ซึ่งจู่ก็มั่นใจว่าเขาเป็นคนที่เหมาะสมกับตำแหน่งผู้นำส่วนหนึ่งเป็นเพราะประธานสมาพันธ์คนปัจจุบันปฏิบัติหน้าที่ได้แย่เหลือทน

"น่าดีใจจังเลยแฮะ"

มูฮินหยีต่ายมึนหวานอย่างดีใจที่ได้รับการยอมรับจากซึ่งจู่ พอเห็นท่าทีแบบนั้นแล้วซึ่งจู่ก็พลอยนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมา

หรือว่า...จะตั้งใจขึ้นเป็นประธานสมาพันธ์เพราะเรากันนะ บ้าแน่ คงไม่หรอกมั้ง

ต่อไปเป็นคิมมูฮินก็คงไม่คิดจะทำถึงขั้นนั้นหรอก เพราะมูฮินเป็นคนที่เกลียดเรื่องนารำคาญพอๆ กับเขา แน่หนอนว่ามูฮินไม่มีทางรำคาญถ้าเป็น

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเขา แต่ถึงอย่างนั้นมุฮิซก็ไม่มีทางตัดสินใจทำอะไรแบบนั้นหรอก
"ถ้าฉันแค่ดึงเจ้านี้ออกก็ทำลายเขตอาคมได้แล้วใช่ไหมครับ"

หลังเรียบเรียงความคิดในหัวเสร็จซึ่งจุก็ไปที่ยันต์ ในเมื่อหาแกนกลาง
ของเขตอาคมเจอแล้ว ลำดับต่อไปก็แค่กำจัดมัน มุฮิซพยักหน้ารับพลางหันมา
ปรายตามองซึ่งจุ

"อืม ว่าแต่ก่อนอื่น..."

สายตาของมุฮิซจับจ้องที่ซึ่งจุ และแทนที่จะหลบ ซึ่งจุกลับสบตาเขา
ที่กำลังเปล่งประกาย

"เป็นไง"

ไม่จำเป็นต้องถามกลับไปว่าหมายถึงอะไร เพราะมุฮิซพูดตามหลังมา
ทันทีอย่างไม่รีรอ

"สัมผัสถึงอสูรได้บ้างไหม"

"เอ่อ..."

ซึ่งจุถอนหายใจเบาๆ เมื่อนึกถึงสิ่งที่หลงลืมขึ้นมาเอาตอนนี้ว่าเป้าหมาย
ของพวกเขาคือการตามล่าหาอสูรที่หลุดผนึก ไม่ใช่การปลดเขตอาคม ดังนั้น
ซึ่งจุจึงหลับตาลงแล้วเพ่งสมาธิทันที แม้จะคิดว่าถ้าถูกอสูรล่อลวงต้องเป็นเรื่อง
แน่ๆ แต่เขาก็ไม่กลัวเพราะมีมุฮิซอยู่ด้วย ต่อให้เกิดเรื่องอันตรายขึ้นจริง มุฮิซ
ต้องปกป้องเขาไม่ให้ได้รับบาดเจ็บอยู่แล้ว

"..."

เมื่อหลับตาลงประสาทสัมผัสอื่นที่นอกเหนือจากการมองเห็นก็ไวมากขึ้น
เขาไม่ได้ยินเสียงสายลมที่เคยได้ยินอีกต่อไป แต่กลับสัมผัสได้ถึงความวังเวง
ที่โอบล้อมอยู่รอบกาย ในอากาศที่สดชื่นไปลึกๆ คละเคล้าไปด้วยกลิ่นฝนชื้น
และกลิ่นใบหญ้าที่สดชื่น

'ซึ่งจุยา'

ซึ่งจุพลันเปิดเปลือกตาเมื่อได้ยินบางสิ่งที่ไม่อาจเรียกว่า 'เสียง' ซึ่งดังขึ้น
ในหูที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้ยินอะไร

'ซึ่งจุยา...ซอซึ่งจุ...'

เสียงที่ซานเรียกอย่างแผ่วเบาต้องเป็นเสียงเพรียกของอสุรอย่างแน่นนอน

"..."

"..."

ไม่จำเป็นต้องมีบทสนทนา ซึ่งจุเพียงแค่ส่งสายตาให้มูฮินเพื่อเป็นการบอกว่าสัมผัสถึงอสุรได้แล้ว หลังจากนั้นก็หมุนตัวทิ้งมูฮินไว้ด้านหลังแล้วเดินไปยังจุดที่อยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับทางที่พวกเขาเดินมา โดยไม่รู้จะเรียกว่าไล่ตามเสียงหรือจะเรียกว่าให้เซ็นสออย่างมูฮินดี

ครั้งนี้มูฮินเป็นฝ่ายเดินตามหลังซึ่งจุที่กำลังก้าวเดินไปอย่างช้าๆ ทั้งที่ยังคงได้ยินเสียงเพรียกจากอสุรไม่ขาดหู แต่ครั้งนี้ซึ่งจุกลับไม่สูญเสียสติสัมปชัญญะเหมือนครั้งก่อนๆ ดูเหมือนว่าซึ่งจุจะสามารถควบคุมสติของตนเองได้แล้ว โดยอาศัยประสบการณ์ไม่กี่ครั้งที่ผ่านมา เขาจึงเจอตำแหน่งของอสุรโดยที่ยังครองสติไว้ได้

พอเดินไปพักหนึ่งจุก็หันกลับก็ลอยมา หลังจากเดินผ่านผืนดินที่เคยราบเรียบมาตลอดทาง เดินขึ้นเนินเขาที่ปกคลุมไปด้วยหญ้า กระทั่งผ่านทางเดินป่าที่มีต้นไม้สูง กลืนก็ยิ่งเข้มข้นเรื่อยๆ มันอบอวลไปทั่วทุกทิศจนแทบจะพรากสติสัมปชัญญะของซึ่งจุไป

"ดูเหมือนใกล้จะถึงแล้วครับ"

แต่ถึงอย่างนั้นซึ่งจุก็น้ำลายเหนียวคอกและพยายามครองสติเอาไว้ เขาพยายามท่องในใจว่ามนุษย์คือสุดยอดสัตว์แห่งการปรับตัวเพื่อผืนดิน ต่อกลิ่นที่ชวนให้หลงใหล ในเมื่อตอนนี้เขารู้ที่มาของกลิ่นแล้ว เขาจะปล่อยให้สติของตนเองหลุดลอยไปไม่ได้เด็ดขาด

"ถ้าเดินเข้าไปอีกนิด..."

มูฮินไม่ได้ตอบอะไร แต่ซึ่งจุก็นึกได้ว่ามูฮินกำลังเดินตามหลังมาไม่ห่าง เพราะเขายังคงได้ยินเสียงฝีเท้าที่ดังตามมา และยังสัมผัสได้ถึงสายตาโดยไม่ต้องหันหลังกลับไปมอง ดูเหมือนมูฮินกำลังจ้องอยู่กับเขาเพราะกลัวว่าเขาจะล้ม

แสงสว่างปรากฏอยู่ไกลๆ แสงที่ส่องรำไรลอดกิ่งก้านของต้นไม้สูงตระหง่าน

ลงมาคือแสงของดวงจันทร์ที่อยู่บนท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยหมู่เมฆฝน ทั้งที่ปกติแล้วมันไม่น่าจะสว่างได้ขนาดนี้ แต่คงเป็นเพราะความมืดของทางเดินป่า แสงนี้จึงสว่างเพียงพอต่อการมองเห็น

อีกนิดเท่านั้น...

หนึ่งก้าวและอีกหนึ่งก้าว ยิ่งเข้าไปใกล้จุดหมาย จังหวะการก้าวก็ยิ่งเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนเกือบจะเป็นการวิ่ง หลังจากเดินผ่านเหล่าต้นไม้สูงตระหง่าน พวกเขาก็มาถึงที่ที่เต็มไปด้วยแสงสว่าง และวินาทีที่รอบกายสว่างขึ้นนั่นเอง...

"..."

ทำไมถึงมีสถานที่แบบนี้ได้ล่ะ

ภาพตรงหน้าคือพื้นที่โล่งกว้างมากจนซึ่งจุถึงกับคิดแบบนั้น ต้นไม้ที่เคยแน่นขนัดถูกตัดออกไปจนพื้นที่ตรงนั้นกลายเป็นทุ่งหญ้ากว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา แสงที่เคยคิดว่าเป็นแสงจันทร์กระจายไปทั่วราวกับหมอก และ 'สิ่งนั้น' ก็เผยตัวอยู่ท่ามกลางแสงเหล่านั้น

เสือ...?

สัตว์ป่าที่มีขนาดใหญ่โตราวกับภูเขาดตรงหน้าคือเสือดำที่ซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต มันกำลังนอนหมอบอยู่กับพื้นพลางสะบัดหางยาวไปมา หมูปาที่เขาเคยเห็นมีขนสีดำแดงสด แต่เสือที่กำลังนอนหลับตาอยู่ตอนนี้มีรังสีคุกคามแผ่ออกมามากกว่าเป็นเท่าตัว

"พี่ครับ เจ้านั้น..."

"นั่นแหละอสูร"

มุฮิโนที่ยืนอยู่ด้านหลังวางมือลงบนป่าของซึ่งจุ เขาใช้สองมือกุมไหล่ซึ่งจุไว้ก่อนประทับบริมฝีปากลงบนกระหม่อมของซึ่งจุเบาๆ แม้จะเป็นสัมผัสที่เกิดขึ้นเร็วมากจนไม่ทันตั้งตัว แต่พอได้ยินคำพูดที่ดังตามมาซึ่งจุก็นึกถึงเหตุผลที่มุฮิโนทำแบบนี้ในทันที

"เด็กดี...ไม่เป็นไรนะ"

"..."

ซึ่งจุไม่รู้ว่ตัวเองตัวสั่นเทาตั้งแต่เมื่อไหร่ ดูเหมือนว่าเขาจะตกใจกับ

ความน่ายำเกรงของเสื้อที่กำลังหลับไหลอยู่จนแข่งขาไ้เร็วแรง ทั้งที่พยายามเกร็งขาแล้ว แต่ถ้าไม่ได้มูฮินช่วยจับไว้ เขาก็คงจะล้มลงไปกองอยู่กับพื้น

"เจ้านั่นตัวใหญ่ชะมัด"

ต่อให้มัดรวมอสุรที่เขาเคยพบเจอทั้งหมดมาจนถึงตอนนี้เข้าด้วยกันก็ยังไม่พอได้ไม่ถึงขนาดนี้ มันมีรูปร่างใหญ่โต อึ้งเท่าหนา แม้แต่ทางที่สะบัดไปมาก็ยังยาวมาก มันตัวใหญ่มากจนผืนหญ้ากว้างกระเพื่อมไหวทุกครั้งที่มีมันหายใจเข้าออก

"เราจะ..."

ซึ่งจู่ไม่อาจถามออกไปจนจบได้ว่า 'เราจะจับมันได้ยังไง' เพราะทันทีที่เขาเปิดปากพูด หูของมันก็ตั้งชันขึ้นมา ขึ้นส่งเสียงดังจนมันตื่น มันคงพุ่งเข้ามาจู่โจมพวกเขาเหมือนต้นไม้ที่โรงเรียนมัธยมปลายแฮยอน ถ้าพังมูฮินตัวคนเดียวคงไม่อาจรับมือกับการโจมตีของอสุรที่ตัวใหญ่โตขนาดนั้นได้แน่

"เราจะจับมันได้จริงๆ เหรอครับ"

เพราะแบบนั้นซึ่งจู่จึงหันไปกระซิบข้างมูฮินเบาๆ มูฮินที่เงยหูลงมาฟังก็ยื่นริมฝีปากมาทางใบหูของซึ่งจู่เช่นกัน ขณะที่ซึ่งจู่สัมผัสได้ถึงริมฝีปากที่คลอเคลียอยู่ตรงใบหู มูฮินกลับไม่ได้ใส่ใจและพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

"อืม จับได้สิ"

"..."

ไม่รู้ว่าคำพูดนั้นมีพลังวิเศษหรืออย่างไร หัวใจที่เคยหวั่นกลัวถึงได้สงบลงทันที ส่วนหนึ่งคงต้องขอบคุณมูฮินที่จับลงมาตรงขมับเขาหลังจากพูดจบ

"ซึ่งจู่ยา นายเชื่อใจพี่ใช่ไหม"

ซึ่งจู่จะพูดคำว่า 'ไม่' ออกไปได้อย่างไร ในเมื่อไออุ่นที่โอบกอดเขาจากทางด้านหลังนั้นช่วยปลอบโยนเขาได้ดีกว่าคำพูดนับสิบคำเสียอีก

"เชื่ออยู่แล้วสิครับ"

ซึ่งจู่พยายามตอบกลับเสียงเรียบก่อนจะถอนหายใจเบาๆ พอได้ยินมูฮินถามเช่นนั้น เขาก็รู้สึกเหมือนความกังวลก่อนหน้านี้จะละลายหายไปจนหมดสิ้นว่ากันตามตรงเขาไม่กล้าเดินเข้าไปใกล้แล้วเอามือแตะตัวมันด้วยซ้ำ แต่พอมี

มูฮินอยู่เคียงข้างเขาก็รู้สึกกว้างใจ

"ผมจะรออยู่ตรงนี้..."

ถึงยังไม้มั่นก็กำลังหลบอยู่ แคริบใช้ดาบพลังวิญญาณมัดตัวมันไว้ก็คงจะจบเรื่องแล้ว

ซึ่งจูพูดออกไปด้วยความคิดนั้น ทว่ายังพูดไม่ทันจบริมฝีปากเขาก็ต้องชะงักไป เพราะในวินาทีที่หันกลับไปมองภาพเบื้องหน้าเขาก็พบว่าสุรที่นอนหมอบอยู่ไกลๆ ได้ลืมตาตื่นขึ้นแล้ว

"..."

เขากำลังสบตากับมัน ไม่สิ...แค่รู้สึกเหมือนกำลังสบตา เพราะมันจ้องมองมาทางนี้ด้วยดวงตาที่ไร้จุดโฟกัส การพูดว่าได้สบตากับมันจึงไม่ต่างจากอวดดีเลยสักนิด พอเห็นซึ่งจูผงะไปมูฮินก็บีบไหล่เขาแรงขึ้นอีกเล็กน้อย

สีแดง...

ขณะกำลังครุ่นคิดซึ่งจูก็สังเกตเห็นว่านัยน์ตาของมันมีสีแดงสด มันคือความจริงที่ซึ่งจูเพิ่งเคยได้รู้หลังจากเผชิญหน้ากับอสูรมาแล้วหลายตน พวกมันมีเขม่าสีดำออกมาจากร่างกายเหมือนเลือด นัยน์ตามีสีแดงสดราวกับกำลังร่ำให้ออกมาเป็นสายเลือด

ให้ตายสิ...เพราะแบบนี้ถึงได้รู้สึกสงสาร

ตึง...

หัวใจร่วงหล่นลงไปอยู่ที่พื้น ซึ่งจูรู้สึกเหมือนมีบางอย่างก่อตัวขึ้นมาในอกพร้อมกับความรู้สึกที่บีบคั้นหัวใจ เขานึกสงสารและเห็นใจพวกมัน แต่ตอนนั้นเองจู่ๆ ภาพเบื้องหน้าก็พลันขาวโพลน

"อ๊ะ..."

บางสิ่งไหลเป็นสายลงมาผ่านแก้ม ซึ่งจูกะปริบตาทันทีที่น้ำหยดหนึ่งไหลออกมาจากตา ของเหลวที่เริ่มไหลออกมาทีละหยดสองหยดร่วงลงสู่พื้น โดยที่เขายังไม่ทันได้ผินกลับเอาไว

"เดี๋ยวลสิ..."

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้

ซึ่งจูรีบยกมือขึ้นปิดหน้า แต่การกระทำนั้นก็ไม้อาจสกัดกั้นน้ำตาที่หลั่งออกมาได้ ชั่วพริบตาเดียวน้ำตาที่ไหลเป็นสายก็เปียกชุ่มไปทั่วฝ่ามือที่ปิดหน้า

"จู...ฮีก..."

เสียงสะอึกสะอื้นที่ดังลอดออกมาจากลำคออย่างไม่ได้ตั้งใจทำให้มูฮินที่ยืนอยู่ด้านหลังถึงกับตกใจ เขาโน้มใบหน้าลงมองซึ่งจู พอเห็นซึ่งจูกำลังยกมือปิดหน้า มูฮินก็จับข้อมือทั้งสองของซึ่งจูไว้แล้วค่อยๆ ดึงออก

"นี่นาย..."

คำพูดนั้นอัดแน่นไปด้วยความรู้สึกมากมาย แม้จะมองเห็นภาพตรงหน้าไม่ชัดเพราะหยาดน้ำตาที่คลออยู่บริเวณขอบตา แต่ซึ่งจูก็พอจะเดาได้ว่ามูฮินกำลังทำสีหน้าแบบไหนเพราะเคยร้องให้สะอึกสะอื้นต่อหน้าอีกฝ่ายมาแล้ว

"ผมไม่ใช่ไร...ฮีก..."

เพราะแบบนี้ซึ่งจูจึงตั้งใจจะบอกว่าคุณไม่เป็นไร แต่พูดไปได้ไม่เท่าไรหน้าของเขาก็กลับมามีสีเหมือนเดิม ไม่รู้ว่ามีอะไรน่าเศร้าขนาดนั้น ความรู้สึกบางอย่างถึงได้พลุ่งพล่านขึ้นมาจากอก ทั้งที่ปกติแล้วแทบจะไม่มีเรื่องไหนเลยที่ทำให้เขาร้องไห้แต่หัวใจของเขาในเวลานี้กลับเพราะบางรากับกระเบื้องเคลือบ

"ฮีก..."

'มีสถานที่แบบนี้ด้วยหรอเนี่ย'

ในตอนนั้นเองความทรงจำที่ไม่รู้ว่าเป็นของใครก็ปรากฏเข้ามาในหัว ภาพความทรงจำมากมายที่หลังไหลเข้ามานั้นดูคล้ายกันกับภาพที่เขาเคยเห็นเวลาชำระวิญญาณอสุร ดูเหมือนว่าเขาจะเชื่อมโยงจิตกับอสุรไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เขารู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดของมัน

'สวัสดิ์'

หญิงสาวที่กำลังยิ้มอย่างอ่อนโยนคือคนแรกที่ซึ่งจูมองเห็น หญิงสาวสะบัดชายกระโปรงก่อนหลุดตัวนั่งลงบนผืนหญ้าโดยปล่อยให้ผมยาวที่เปียกไว้อย่างประณีตห้อยตกลงไปตามน้ำหนัก เธอคือคนแปลกหน้าที่กำลังคุยจ้อขณะใช้ฝ่ามือลูบไล้ไปตามผืนหญ้านุ่ม

'เวลาพักหายใจขานรับกันหน่อยสิ'

"อี๊ก...อี๊ก..."

ถ้ากระซอกหัวใจออกมาคงจะรู้สึกแบบนี้หรือเปล่าล่ะ

ซึ่งจุรู้สึกเจ็บปวดร้าวกับหัวใจกำลังจะแหลกสลายจนไม่อาจฝันทน
จึงทำได้เพียงแค่กัดฟันและปล่อยให้น้ำตาไหลริน เพราะแค่อยู่เฉยๆ
ก็ยังรู้สึกทรมานจนแทบคลั่ง

'เวลาเจอกันก็ต้องเอ่ยคำทักทายกันก่อนสิ'

"ฮือ..."

ซึ่งจุหลับตาสะอึกสะอื้นท่ามกลางห่อหุ้มความทรงจำที่หลังไหลเข้ามา
ทำที่นั่นคงดูน่าสงสารมาก แสงจากฝ่ามือของมูฮินจึงผ่นลง ซึ่งจุไม่ปล่อยให้อ
โอกาสนั้นหลุดลอยไป เขารีบปิดใบหน้าอีกครั้งด้วยมือที่ยังคงถูกมูฮินจับไว้
ไม่ใช่เพราะรู้สึกอายใบหน้าที่ร้องไห้ของตัวเอง แต่เพราะเขากลัวว่ามูฮินจะ
เป็นห่วง

"ผมไม่...อี๊ก...ผมไม่เป็นไร..."

'เจ้าอยากให้เราร้องเพลงให้ฟังหรือไม่'

"อี๊ก...ความทรงจำ...อี๊ก..."

น้ำเสียงสั่นเครือจนแม้แต่ซึ่งจุเองก็คิดว่ามันไม่ได้ใกล้เคียงกับคำว่า
ไม่เป็นไรเลยสักนิด ยิ่งทำที่หลบหายใจสะอึกสะอื้นโดยไม่อาจพูดอะไรออกมา
ได้นั้นยิ่งแล้วใหญ่ แม้จะพยายามสุดลมหายใจเข้าและปรับจังหวะลมหายใจ
ดูแล้ว แต่ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

'กุหลาบพันปีบนภูเขາ...'

"แฮก..."

'ข้าขอโทษ'

ความทรงจำนี้มันคืออะไรกัน

ภาพมากมายที่ฉายขึ้นมาในหัวอย่างรวดเร็วนั้นสั้นเกินกว่าจะเรียกได้ว่า
เป็นภาพเหตุการณ์ มันปรากฏอย่างไม่ต่อเนื่องและทำให้เขาปวดหัวจนคิดอะไร
ไม่ออก

'พะ...ไฟไหม้!'

"อูบ..."

มูฮินที่คอยยืนอยู่ข้างๆ ยื่นมือเข้ามาทันทีที่ซึ่งจูเริ่มอาเจียน เขาใช้มือประคองท้ายทอยของซึ่งจูแล้วดึงเข้าไปกอด ก่อนจะโอบไหล่ที่สั่นเทาไว้ด้วยมืออีกข้างแล้วจูกระหม่อมเบาๆ

"ซึ่งจูยา"

"ฮือ..."

"สุดลมหายใจเข้าลึกๆ นะ ไม่ใช่เป็นไร"

มูฮินไม่ถามว่าเจ็บไหม เขาเพียงแค่ลูบหลังและเอ่ยเรียกซึ่งจูอย่างอ่อนโยน แม้ปลายนิ้วจะสั่นเทาเพราะความตกใจ แต่น้ำเสียงยังคงนุ่มนวลเหมือนเคย

"ทั้งหมดนั้นก็แค่ภาพลวงตา"

น้ำเสียงนุ่มทันท่วงทีปลอบโยนอยู่ข้างหู ทันทีที่ได้ฟังคำพูดนั้นความทรงจำที่ตรวนวุ่นวายในหัวก็ค่อยๆ หายไปอย่างน่าประหลาด แล้วต่อนั่นเองซึ่งจูก็กอดเอวมูฮินเอาไว้แน่น

"พี่ครับ...ฮึก..."

"อืม พี่อยู่ที่นี่"

แม้จะมองไม่เห็นความทรงจำเหล่านั้นแล้ว แต่น้ำตากลับยังไม่มีที่แหว่ว่าจะหยุดไหล อ้อมแขนที่โอบกอดอยู่อบอุ่นมากเสียจนความรู้สึกของเขาท่วมท้นขึ้นมาเรื่อยๆ ไม่นานนักความคิดที่ว่าต้องหยุดร้องไห้ก็พลันหายไป สุดท้ายเขาก็ปล่อยโฮออกมาเสียงดัง

"ฮือ..."

มูฮินปลอบโยนซึ่งจูในอ้อมกอดขณะที่สายตาก็จ้องมองไปยังทิศหนึ่ง สายตาที่จ้องมองออกไปไกลพราวเลื่อนไปชั่วขณะ เขาพลันทำหน้าบึ้งตึง ก่อนจะพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"ดูเหมือนว่าเราต้องกลับกันแล้วละ"

ไม่จำเป็นต้องตอบกลับ เพราะตราบดีที่น้ำตายังไม่หยุดไหล การสัมผัสอสุรก็ถือว่าเป็นเรื่องเกินกำลัง ซึ่งจูจึงพยักหน้าที่ยังคงแนบอยู่กับแผ่นอกของมูฮิน จากนั้นมูฮินก็จูกระหม่อมของซึ่งจูอีกครั้ง

ในเวลาเดียวกันนัยน์ตาแดงก่ำก็ยังคงจับจ้องทั้งสองคนไม่วางตา

กว่าจะหยุดร้องให้ได้กลับใช้เวลานานกว่าที่คิด ตลอดทางที่เดินจับมือ มูฮินลงจากภูเขาซึ่งจู่ต้องใช้มืออีกข้างเช็ดน้ำตาและยังคงสะอื้นอยู่เป็นพักๆ ในขณะเดียวกันมูฮินก็ลอบสังเกตสีหน้าของชิงจูเป็นระยะ พอเห็นว่าชิงจูกำลังจะปล่อยโฮออกมา เขาก็หยุดฝีเท้าและใช้มือช่วยเช็ดน้ำตาให้

ผู้คุมยังคงยืนรออยู่ด้านนอกเขตอาคมตามคาด แม้เวลาจะล่วงเลยไปนานแล้ว แต่สภาพเขากลับไม่ต่างไปจากตอนที่พวกเขาเข้าไปในเขตอาคมมากนัก ผู้คุมที่ยืนตัวตรงหลังพิงตันไม้อยู่แสดงสีหน้าตกใจทันทีเมื่อเห็นชิงจูเดินสะอึกสะอื้นออกมา เขาจ้องมองมูฮินด้วยสายตาสงสัยอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วก็หันหน้าหนีเมื่อเห็นมือที่จับกันแน่นของพวกเขา

มูฮินไม่ได้ทำลายเขตอาคมทิ้ง เพราะถ้าทำลาย อสูรที่อยู่ข้างในอาจจะหลุดหนีไปอยู่ที่อื่น เขาจึงไม่อาจเพิกเฉยต่อความเป็นไปได้นั้น อย่างที่มูฮินได้บอกไว้ ก่อนอื่นพวกเขาต้องปล่อยมันทิ้งไว้แบบนั้น จากนั้นก็ค่อยทางเขตอาคมใหม่แล้วทำลายแกนกลางของเขตอาคมเก่าทิ้ง

เพราะแบบนี้ทั้งสองจึงกลับมาที่หอพักของมูฮินมือเปล่าโดยไม่มี ความเค็บน้ำอะไร น้ำตาที่หลังไหลอย่างไม่รู้เหตุผลเหือดหายไปในช่วงที่ นั่งรถกลับมา ซึ่งจู่ร้องไห้หนักมากจนสัปหงกอย่างอ่อนเพลียมาตลอดทาง แล้วผล็อยหลับไปทันทีที่มาถึงหอพัก

'ผมเห็นความทรงจำที่ย้อนอดีตไปไกลมากครับ'

วันถัดมาในขณะที่ชิงจูกำลังพุดอยู่นั้นมูฮินก็ลูบขอบตาที่บวมของชิงจู อย่างทะนุถนอมพลาซาทิมพาดด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า 'ตาบวมแบบนี้จะมองเห็นชิงจูจึงหลุดหัวเราะเบาๆ แล้วบ่นว่า 'อย่าล้อผมเล่นสิครับ' ก่อนจะวกกลับมาเข้าประเด็นเดิมอีกครั้ง

'มันตีรวนกันไปหมดจนผมไม่เข้าใจอะไรสักอย่าง...แต่จำได้ว่าเห็นผู้หญิงสวมเสื้อผ้าที่ดูเหมือนชุดฮันบกคนหนึ่ง'

ทั้งที่เคยอ่านความทรงจำของอสูรมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว แต่นี้เป็น

ครั้งแรกที่เขามองเห็นอดีตที่ย้อนไปไกลขนาดนั้น

ใช่ยุคโชซอนหรือเปล่านะ

มันเป็นความทรงจำที่ย้อนไปไกลมากจนซึ่งจุดคิดแบบนั้น เพราะเมื่อลองพิจารณาจากการแต่งกายและทรงผมของเธอแล้ว มันไม่เหมือนเสื้อผ้าและทรงผมของคนยุคปัจจุบันเลย

'เธอพูดคุยกับเรื่องเบื้อยจนจับต้นชนปลายไม่ถูก ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอกำลังพูดอยู่กับใคร'

'หรือว่าเธอกำลังพูดคุยกับอสุรกันนะ'

'ไม่ใช่หรอกครับ นั่นเป็นช่วงเวลาก่อนที่อสุรจะถือกำเนิด'

ในความทรงจำที่ถูกส่งผ่านมาซึ่งดูเหมือนผู้หญิงคนนั้นเพียงคนเดียว แต่ถึงอย่างนั้นเธอยังคงพูดคุยกับใครสักคนไม่หยุดปากโดยที่ไม่มีใครตอบกลับ พอลองมาคิดดูตอนนี้ซึ่งจู่ก็รู้สึกว่ามันเป็นภาพเหตุการณ์ที่แปลกมาก แต่ถึงอย่างนั้นในช่วงเวลาที่ผ่านมาความทรงจำเขาก็มองไม่เห็นใครอื่นเลยจริงๆ

'ผมรู้สึกเศร้าตลอดเลยครับ'

จุดที่สำคัญคือจุดนี้ จุดที่เขาดำดิ่งลงไปในช่วงของความเศร้าและความเสียใจราวกับไม่มีจุดสิ้นสุด ทั้งที่เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหญิงสาวคนนั้นคือใคร ไม่รู้แม้แต่อย่างว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นบ้าง แต่เขากลับรู้สึกเศร้าและเจ็บปวดไม่ต่างไปจากเธอ

'ไม่สิ มันไม่น่าจะใช้ความเศร้า'

ทว่าพอลองย้อนคิดดูแล้วเหมือนว่านั่นจะไม่ใช่ว่า 'ความเศร้า' ธรรมดาทั่วไป เพราะถึงแม้ที่แรกเขาจะคิดว่าเธอร้องให้ออกมาเพราะเศร้า แต่สุดท้ายเขาก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกอื่นที่จู่โจมเข้ามาพร้อมกัน

'ถ้าไม่ใช่ความเศร้าแล้วมันคืออะไร'

'เออ...คงจะเป็นความโกรธแค้นมั้งครับ'

นั่นแหละ...มันคือความโกรธแค้น หรือหากจะพูดให้ถูกต้องต้องบอกว่ามันคือความรู้สึกที่ใกล้เคียงกับการถูกทรยศ ปกติแล้วเขาจะสัมผัสได้ถึงความรู้สึกทางใจจากอสุรที่ถือกำเนิดขึ้นจากภัยพิบัติซึ่งเกิดจากน้ำมือมนุษย์

แต่คราวนี้เขาสัมผัสได้กระทั่งความรู้สึกทรมานทางกาย นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้สัมผัสความรู้สึกที่โกรธแค้นจนถึงขนาดเจ็บปวดหัวใจ

'คงต้องอ่านความทรงจำของมันเป็นอีกครั้งถึงจะรู้รายละเอียดเพิ่มเติม เพราะตอนนี้เรามีข้อมูลอยู่น้อยเกินไปครับ'

แม้จะไม่มั่นใจว่าครั้งหน้าจะร้องให้ออกมาอีกไหม แต่มันก็เป็นสิ่งที่เขาจะต้องตรวจสอบอีกครั้ง ในเมื่อเสียเวลาหนึ่งวันไปอย่างเปล่าประโยชน์พวกเขาจึงต้องรีบเคลื่อนไหวตามแผนให้ได้เร็วที่สุดแล้วชำระวิญญาณอสุริให้เสร็จสิ้นในเวลาที่เหลืออยู่ เขาได้สัมผัสความรู้สึกของมันเป็นมาแล้วครั้งหนึ่ง ครั้งหน้าเขาก็น่าจะไม่ตกใจถึงขนาดนี้

'ไปกันอีกครั้งวันนี้เลยได้ไหมครับ'

'จะไปที่ไหนได้ แต่เรื่องจับอสุริคงต้องจัดการวันพรุ่งนี้'

'วันนี้ทำได้แค่กางเขตอาคมสินะครับ'

'ใช่ และจำเป็นต้องมีคนช่วย'

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่คำพูดที่บอกว่า 'จำเป็นต้องมีคนช่วย' เพราะที่ผ่านมาพวกเขาเคยได้รับความช่วยเหลือจากมูรยองและดวงซิกตอนจับอสุริมาแล้ว แต่ปัญหาที่ทำให้ซึ่งงูจะใจคือคำพูดที่ดังตามหลังมา

'ต้องไปกันหลายคน'

ในน้ำเสียงที่พิมพ์ารวกับคุยกับตัวเองนั่นซึ่งสัมผัสถึงความไม่มั่นใจได้อย่างบอกไม่ถุก แม้จะคาดเดาได้อยู่แล้วว่าอสุรินั้นแข็งแกร่งมาก แต่ซึ่งงูที่เห็นมูฮินมาตั้งแต่เกิดย่อมรู้ดีว่าสองดาที่หลุมมองต่ำ สายตาที่เคร่งเครียด และริมฝีปากที่เม้มปิดสนิทเป็นเส้นตรงนั้นสื่อความหมายได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

'ถ้าไปด้วยกันหมดได้ก็คงจะดี'

มองเห็นอนาคตสินะ...

ต่อให้จะไม่รู้ว่ามันเป็นอนาคตแบบไหน แต่ซึ่งงูก็มั่นใจว่ามูฮินคงเห็นบางสิ่งที่น่ากังวล หรือมูฮินก็คงรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นโดยสัญชาตญาณ เพราะแบบนั้นเมื่อวานมูฮินถึงได้บอกให้กลับทันที มีหน้าซ้ำวันนี้ยังบอกว่า

จำเป็นต้องมีคนช่วยอีกต่างหาก ดูเหมือนงานนี้ต้องระงับตัวกันสุดๆ

'ว่ากันว่าเก่งแค่ไหนก็แพ้จำนวนคนนะครับ'

ซึ่งจุดโดยหวังจะช่วยผ่อนคลายบรรยากาศ โชคดีที่คำพูดนั้นได้ผล เพราะทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้นมูฮีนที่กำลังเครียดอยู่ก็หลุดหัวเราะออกมา ถึงแม้ว่าเขาจะตลกกับซอซึ่งจุที่เป็นคนพูดมากกว่าตลกกับคำพูดนั้นก็ตามที แต่นอกจากเรื่องนั้นแล้วยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญ

'แล้วพี่ตั้งใจจะให้ใครมาช่วยหรือครับ'

"คิฮวานยอง?"

ผิวที่ขาวจัดจนดูซีด เส้นผมที่สีดำลึบตรงข้ามกับซึ่งจุ และภาพลักษณ์ที่ใครต่างก็มองว่าเย็นชา ชายผู้มีบรรยากาศอึมครึมแผ่ออกมาจากรอบกาย คนนั้นคือคิฮวานยองที่เรียนจบจากโรงเรียนมัธยมปลายเดียวกับซึ่งจุ ปัจจุบันนี้เขาก็เรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกับซึ่งจุ แต่อยู่คนละคณะ และเขายังเป็นคนที่อาศัยอยู่ด้วยกันกับมูยองอีกด้วย

"..."

ท่าไมหมอนี่ถึงมาอยู่ที่นี่ได้ละ

ซึ่งจุมองฮวานยองที่ยืนอยู่ตรงหน้าพลางขมวดคิ้ว ในวันที่พวกเขาออกมาตามล่าอสูรกันอีกครั้ง คนที่ปรากฏตัวคือคนที่ซึ่งจุคาดไม่ถึงที่สุด หม่อมม็อบราบวิญญานทั้งหมดที่มูฮีนเคยเรียกตัวมา เพราะตอนที่มูฮีนบอกว่าต้องการคนช่วย เขาไม่นึกเลยว่าจะเป็นฮวานยอง

"นายมาทำอะไร"

ฮวานยองโน้มหน้าให้กับซึ่งจุที่โพล่งถามออกมา เขาตอบกลับหัวนๆ ด้วยท่าทีที่เหมือนจะถามว่าซึ่งจุถามอะไรไร้สาระ

"ก็มาล่าอสูรนะสิ"

"ไม่ๆ เรื่องนั้นฉันรู้อยู่แล้ว แต่..."

การที่ฮวานยองจะมาช่วยล่าอสูรไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพราะเขาเป็นถึงอัจฉริยะที่กำลังจะกลายเป็นมือปราบวิญญานในอนาคต และเป็นผู้ใช้พลังวิญญานที่มีพลังวิญญานระดับเดียวกับมือปราบวิญญานระดับสูง

무흔의 밤 4
NIGHT OF MOOHEUN 4

คำคืนของนักร้อง (อสุร) คิมมูฮึน 4
Oneulbom เขียน
Kitti B. แปล

จำนวน 408 หน้า
ราคา 469 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2568

무흔의 밤
NIGHT OF MOOHEUN
Copyright © Oneulbom, 2023
All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by Daewon C.I. Inc., Korea
This Thai language edition was published by Jamsai Publishing in 2025
by arrangement with Daewon C.I. Inc. through KL Management, Seoul Korea

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3413-2

ภาพประกอบ Wynn Chan
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บัค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ต้นเหตุของคำสาปที่พรากชีวิตคนตระกูลชอจากรุ่นสู่รุ่นปรากฏขึ้น!
ขณะที่**คิมมูฮิน**ใช้อำนาจของการเป็นหัวหน้าทีมศูนย์
บังคับเรียกตัวประธานสมาพันธ์มาพิจารณาคดี
พร้อมทั้งร่วมมือกับ**ชอชิงจู**หาหลักฐานเพื่อเอาผิดอีกฝ่ายไปพร้อมๆ กัน

แต่ใครจะรู้ว่าการตามหาหลักฐานในครั้งนี้
กลับนำพาให้พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับอสูรที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าครั้งไหนๆ

งานนี้ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร
มูฮินก็ไม่มีทางปล่อยให้ชิงจูต้องตกอยู่ในอันตรายแน่นอน
แม้ว่าการชำระวิญญาณอสูรในครั้งนี้จะต้องแลกมาด้วยชีวิตก็ตาม!

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3413-2

9

786160

634132

ราคา 469 บาท